

Christian og Frederik tror på fremtiden

Finanskrisen, bølgegang i mellemgulvet og søvnløse nætter på dækket. Det er fremtidens barske realiteter for eleverne på Fiskeriskolen i Thyborøn. Halvdelen falder fra. Men ikke Frederik og Christian. De tror på en fremtid for de, der virkelig vil fiskerlivet. Og de vil. "Det er fingeren ud af klyset og bare arbejde."

Frederik Snille Larsen er 18 år, og Christian Almqvist Christoffersen er 25 år. Snart er de færdige med det andet af to 11-ugers ophold på Fiskeriskolen. Derefter står lærlingelivet igen på praktik til søs.

Christian har fået en "dunk", som han selv udtrykker det. Der er god mad hver dag, når man er på skolebænken, lyder forklaringen. Fysisk hårdt arbejde som på havet er der ikke meget af. "Problemet er bare, at man er lige så sulten," griner Frederik lunt, og Christian kvitterer med en skraldlatter. Det står i kontrast til det hårdføre liv på den gyngende arbejdsplads, hvor kropsvægten er noget anderledes fordelt.

"Når man er ude og fiske, så sidder det heroppe," smiler Christian og peger på sine overarme. Deres øjne glimter kækt, som de fortæller deres anekdoter. Men efterhånden som samtalen glider over til deres erfaringer fra havet og livet, aner man i samme øjne en moden glød af afklarethed. Deres livskundskab overstiger langt dåbsattestens kendsgerninger.

Fiskerlivets veje er uransagelige

Frederik bor i Strandby ved Frederikshavn. Han er vokset op med fiskeriet. Hans bedstefar fiskede og hans onkel fisker stadig. Hans far var også fisker og skipper på det fartøj, som Frederik engang skulle overtage. Men i 2004 forliste skibet med hans far ombord. "Der gik også lige et stykke tid, før man havde lyst til tage ud igen bagefter," betror Frederik og holder en kort pause. "Men det kommer jo igen. Det er bare op på hesten. Sådan bliver man nødt til at se på det."

Christian har også en tung last med sig. Vejen til fiskeriet var ikke snorlige. I en alder af 14 år forlod han "den forkerte side af Holte," som han kalder sin hjemstav. Han flyttede rundt omkring og forsøgte sig med smedeuddannelse og forskellige jobs på land, men han faldt ikke til. "Jeg røg ud i en masse lort med stoffer og pis og papir. Og indbrud og rend mig i røven," beretter han. Det resulterede i en tur i fængsel. Efterfølgende fik han etableret en kontakt til skolen på vestkysten. "Hvis ikke jeg havde gjort det, så tror jeg, at jeg havde siddet i spjældet nu for et eller andet helt vanvittigt," fastslår Christian.

Bevis dit værd, lærling

Jo flere historier de fortæller om livet på havet, des mere overbevist bliver man om, at kun de målrettede har en fremtid i branchen. De første tre og en halv måned var Frederik søsyg. Han kunne hverken spise eller drikke. Hver eneste dag når han forsøgte, kom alt direkte retur. Han kunne end ikke ryge, så dårlig var han. Men arbejde skulle han. Christian fortæller, at han har oplevet tre-fire dage uden søvn og har været så udmattet, at han kunne sove stående. Søvnmangel er noget af det værste. De to hårde hunde forklarer, at en lærling må finde sig i den hårde kost nederst i hierarkiet. Kun de, som vil gøre en indsats

og har tålmodighed til at se havets realiteter i øjnene, bliver belønnet med det fællesskab, som kabyssen byder på omkring en omgang boller i karry.

”Ude på søen er det ikke, hvad du kan *fortælle*, du er. Det er, hvad du kan *vis*e, du er,” konstaterer Christian. Der skal mere end de hårde arbejdsbetingelser til at slå de to knægte ud af kurs. Deres oplevelser på havet har sat deres liv i relief. Med visdom i stemmen fortæller Frederik, hvordan små problemer i hverdagen bliver ligegyldige. ”Alle de ting, som var hårde og betød meget for én før, de er der ikke længere.” Christian supplerer tørt: ”Hvis man tænker over problemer ude på havet, så er det, fordi motoren er fuld af vand, og man er på vej ned.”

En tro på fremtiden

På vej ned er også bankernes vilje til at låne penge til de unge fiskere. Muligheden for at få realiseret drømmen om egen skude er saktet agterud. Foruden at købe skib skal de unge desuden lægge penge for fiskekvoter, som er mange gange dyrere end selve fartøjet. Men end ikke den dybe bølgedal i bankverdenen får søulken Frederik til at vakle på dækket. Han håber på at overtage sin onkels båd engang og blive kaptajn. Det kan Christian ikke, selvom han gerne ville. Han er farveblind og kan ikke derfor ikke bestå den påkrævede lanterneprøve. Han sigter derfor mod at blive maskinchef i stedet.

De er dog begge indstillet på bare at arbejde og tjene penge og respekt i faget de første par år. Drømmen om maskinrummet og styrehuset er god at varme sig ved, når fiskerlivet viser tænder. ”Der er engang imellem, man tænker, hvorfor er det nu lige nøjagtig det her, jeg har valgt, når det rigtig, rigtig går træls,” smiler Frederik og fortsætter i en mere alvorlig tone: ”Men så bliver man nødt til at tænke, at en eller anden dag, så kan det være, at man selv står derinde. Rom blev ikke bygget på én dag,” ”Nej, den blev drukket om natten,” tilføjer Christian, mens et smil trækker hans øjne endnu smallere.

Tekst: Anders Elsig
Foto: Kasper Stensgaard